

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobců:

- a) S. A.
- b) N. T.
- c) D. A.
- d) A. A.

všichni státní příslušnost Arménská republika
hlášení k pobytu na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí,
Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 4. 2021, č. j. OAM-727/ZA-ZA12-ZA21-R2-2019 a č. j. OAM-726/ZA-ZA12-ZA21-R2-2019,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci požádali dne 13. 8. 2019 o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalovaný rozhodl o jejich žádostech nejprve dne 30. 10. 2019, a to tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, §

13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobcům neuděluje.

2. Krajský soud rozsudkem ze dne 14. 10. 2020, č. j. 43 Az 21/2019 – 54, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019 a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný dne 19. 4. 2021 opětovně rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se žalobcům neuděluje. Žalobce a) a žalobkyně b) podali jménem svým a svých nezletilých dětí [žalobkyně c) a d)] proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 4. 2021 samostatné žaloby. Usnesením ze dne 7. 10. 2021 krajský soud spojil tyto žaloby ke společnému projednání.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobách

4. Žalobci namítli, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, čímž porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, čímž porušil § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu. Dále namítli, že žalovaný porušil § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Namítli také porušení § 50 odst. 2, odst. 3, odst. 4 správního řádu, § 52 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu.
5. Podle žalobců žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku, zda jim v zemi původu hrozí pronásledování, resp. vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu – v této otázce nedostatečně zjistil skutkový stav a zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Žalobci poukázali na skutečnost, že pocházejí z Ázerbájdžánu, kvůli čemuž zažívali ústrky ze strany většinové arménské společnosti; žalobce a) byl z tohoto důvodu dokonce asi osmkrát fyzicky napaden, přičemž v jednom případě mu útočníci zlomili nos a tři žebra. Tyto popisované obtíže dosahují dle přesvědčení žalobců intenzity pronásledování, popř. vážné újmy.
6. Žalobci dále namítli, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku, zda mají možnost využít ochrany vlastního státu před nestátními původci pronásledování. Klíčové přitom je, jak vypadá systém poskytování ochrany před kriminálním jednáním v dané zemi v praxi a zda žadatel může spoléhat na to, že jemu konkrétně by zabezpečil účinnou ochranu před pronásledováním. Žalovaný se však v napadených rozhodnutích omezil na konstatování, že ochrana je v zemi původu formálně dostupná, aniž by posoudil, zda bývá poskytována efektivně a zda by skutečně byla poskytnuta i žalobcům v jejich konkrétní situaci. Zcela pominul, že žalobci se v minulosti se svými problémy obraceli na policii, což ale nevedlo ke snížení počtu či intenzity dalších útoků. Snahy o využití vnitřní ochrany naopak vedly k odplatě za přivolání policie a k dalšímu napadení ze strany místních lidí. Rozhodnutí žalovaného jsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelná.
7. Stejně tak je nepřezkoumatelný závěr žalovaného o možnosti využít vnitřní přesídlení. Suché konstatování žalovaného, že žalobci mohou využít této možnosti, nesplňuje standard požadovaný judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobci navíc žalovanému vysvětlili, proč pro ně vnitřní přesídlení nepřichází v úvahu. Ze spisového materiálu vyplývá, že uprchlíci z Ázerbájdžánu mají v Arménii velmi zhoršený přístup k bydlení, což je i případ žalobce a jeho rodiny, neboť před odjezdem z vlasti žili na ubytovně.
8. Žalobci zpochybnili také důkazní hodnotu informace Ministerstva zahraničních věcí

(dále jen „MZV“), která byla jedním z podkladů napadených rozhodnutí. Podle žalobců je obecně praxe využívání informací MZV žalovaným problematická, neboť tyto informace nelze považovat za zprávy o zemi původu ve smyslu § 23c písm. c) zákona o azylu. Zprávy zpracované českými zastupitelskými úřady a konzuláty nesplňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu na zprávy o zemi původu, neboť nejsou ozdrojovány, jejich závěry nejsou transparentní a nelze je ověřit. Problémem je také absence metodiky pro jejich zpracovávání. Názor pracovníků zastupitelských úřadů lze dle žalobců vzít v úvahu podobně jako např. vyjádření nějaké akademické autority, nelze jej ale stavět na roveň zprávám o zemi původu zpracovaným podle jasné metodiky s pomocí transparentně uvedených zdrojů. Žalovaný tedy nerespektoval závazný právní názor krajského soudu vyslovený v rozsudku č. j. 43 Az 21/2019 – 54, kterým mu byla uložena povinnost zajistit si zprávy o zemi původu ohledně postavení Arménů pocházejících v Ázerbájdžánu v arménské společnosti. Žalovaný tak nezjistil řádně skutkový stav věci.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádřeních k žalobám setrval na závěru, k němuž dospěl v napadených rozhodnutích. Konstatoval, že se zabýval dostatečně všemi skutečnostmi, které žalobci uváděli. Jednání vůči žalobci a), které jako azylově relevantní k vlastní mezinárodní ochraně vztahovaly i žalobkyně b), c) a d), nedosáhlo intenzity pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobci se mohli dovolat ochrany u orgánů domovského státu, popřípadě mohli využít možnosti vnitřního přesídlení. Žalobce a) výslovně uvedl, že kvůli urážkám si byl stěžovat na policii, která následně přijela a začala sousedům domlouvat. Policisté jim vyčinili a sepsali o událostech protokol. Také v případě fyzického napadení, po kterém byl žalobce převezen do nemocnice, policie přijela a situaci řešila. Nelze tedy říct, že by arménské státní orgány nebyly schopny či ochotny poskytnout žalobci ochranu. Žalobce a) a žalobkyně b), ač původem z Ázerbájdžánu, žijí v Arménii již desítky let, a za tu dobu se zde mohli plně integrovat.

IV. Soudní jednání

10. Soudního jednání konaného dne 1. 12. 2021 se zúčastnili pouze žalobci, žalovaný se z jednání omluvil a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Žalobkyně b) uvedla, že v Arménii dlouho žili v klidu, ale po tzv. sametové revoluci se tam z lidí stala zvířata. Začali lidi rozlišovat podle toho, kde se narodili. Žalobkyně se bojí hlavně o své dcery, které jsou jako dívky velmi zranitelné. Vždy když je zbit žalobce a), tak se dcery bojí chodit do školy. Žalobci nedokáží žít v takovém stresu. Žalobce a) následně poukázal na to, že v současnosti opět probíhá válka mezi Arménií a Ázerbájdžánem. Nedovede si tak představit, že by se měla jeho rodina do Arménie nyní vrátit.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při posuzování věci měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek.

Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem.

12. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobci podali žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 13. 8. 2019. Žalobce a) k podané žádosti uvedl, že je arménské státní příslušnosti i národnosti, narodil se ovšem ve městě Baku. Totéž platí pro žalobkyni b), která navíc není ani čistokrevná Arménka, má i ázerbájdžánskou krev. Do Arménie se žalobce a) i žalobkyně b) přestěhovali v roce 1988, v důsledku arménsko-ázerbájdžánského konfliktu o území Náhorního Karabachu. V roce 2007 se oženili, jejich děti, žalobkyně c) a d), se narodily již v Arménii. Zejména žalobce a) zažil v Arménii množství urážek kvůli tomu, že se s manželkou narodili v Baku. Lidé jej na ulici uráželi a slovně napadali, stále jej měli za přistěhovalce. Poté, co se oženil s žalobkyní b), mu navíc vyčítali, že si nevzal čistokrevnou Arménku. Na urážky si byl stěžovat i na policii, naštvaní lidé z okolí jej poté fyzicky napadli. Kvůli svému původu byl žalobce napaden asi osmkrát, naposledy v září roku 2018. Po tomto útoku se s manželkou rozhodli z Arménie odjet. Žalobce volal policii ohledně svých potíží pouze jednou, poté už se bál. Sousedé věděli, že pochází z Baku, protože s žalobkyní b) bydlela babička, která byla ázerbájdžánské národnosti. Žalobce navíc neumí psát arménsky, pouze arménsky hovoří. Když se například uchází o práci a má vyplnit nějaké formuláře, tato skutečnost hned vyjde najevo. Z uvedených důvodů není pro žalobce řešením přestěhovat se do jiné části Arménie, než kde dosud žili. V Arménii se nedá skrýt skutečnost, že žalobce je tzv. „jiný“. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce a) uvedl, že jednou jej v Arménii zbili tak, že mu zlomili nos a tři žebra. Od té doby má problémy s dýcháním přes noc. Žalobkyně b) uvedla obdobné důvody opuštění Arménie a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
13. Žalovaný rozhodl dne 30. 10. 2019 o neudělení mezinárodní ochrany žalobcům. Krajský soud ovšem tato rozhodnutí zrušil rozsudkem č. j. 43 Az 21/2019 – 54 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud žalovanému vytkl, že si neobstaral takové adresné zprávy o zemi původu, které by mu umožnily řádně posoudit odůvodněnost obav žalobců z pronásledování z příslušnosti k sociální skupině Arménů narozených v Ázerbájdžánu. Podklady shromážděné ve správním spise obsahovaly toliko obecné informace o bezpečnostní a politické situaci v Arménii, což ale soud považoval v daném případě za nedostatečné.
14. Žalovaný následně doplnil dokazování ve věci a rozhodnutími ze dne 19. 4. 2021 opětovně neudělil mezinárodní ochranu žalobcům. Tato rozhodnutí jsou předmětem přezkumu v nynějším soudním řízení.
15. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v § 12 zákona o azylu, podle nějž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14 zákona o azylu).
17. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, posoudí, zda žadatel nesplňuje alespoň důvody k udělení doplňkové ochrany. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
18. Podle § 14b zákona o azylu pak lze rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
19. V nyní posuzované věci žalobci odůvodňují své žádosti o udělení mezinárodní ochrany zejména skutečností, že byt jsou etnicky Arméni, oba pocházejí z Ázerbájdžánu. Žalobkyně b) navíc není „čistokrevná“ Arménka. Kvůli tomu v Arménii čelili urážkám i fyzickým útokům.
20. Krajský soud předně konstatuje, že žalovaný respektoval závazný právní názor krajského soudu vyslovený v rozsudku č. j. 43 Az 21/2019 – 54 a obstaral si příslušné informace, které mu ve spojitosti s dalšími, již dříve obstaranými zprávami o zemi původu, umožnily řádně posoudit žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany.
21. Jedná se o dokument zpracovaný MZV ČR dne 12. 3. 2021, nazvaný Postavení Arménů narozených v Ázerbájdžánu, který vychází z informací poskytnutých českým zastupitelským úřadem v Jerevanu. Podle daného dokumentu dochází v arménské společnosti ke stigmatizaci či postihu etnickým Arménům, kteří se narodili v Ázerbájdžánu, velmi zřídka. Neexistují žádné výrazné případy projevů diskriminace proti nim. Arméni, kteří uprchli z Ázerbájdžánu v důsledku konfliktu o Náhorní Karabach, měli nicméně určité problémy s integrací. Získali sice relativně snadno arménské občanství a jejich socioekonomické problémy byly podobné jako u běžné populace, byly však prohloubeny jazykovou bariérou (arménští uprchlíci z Ázerbájdžánu mluvili arménským nářečím, kterému místní obyvatelstvo nerozumí). Mezi těmito uprchlíky tak byla vyšší nezaměstnanost, měli horší přístup ke vzdělání a zdravotnickým

službám. Obzvláště „zoufalá“ byla situace v oblasti zabezpečení bydlení, což se ale arménská vláda snaží v poslední době řešit. Nebyly ovšem hlášeny žádné případy perzekuce těchto osob arménskými úřady. Národní bezpečnostní služba pouze v některých případech aktivistů občanských společností iniciuje rozhovory, které mohou být označeny jako cenzura, aby je informovala o citlivých tématech a skutečnostech, které nesmějí předat ázerbájdžánským úřadům nebo o nich omylem hovořit. Existuje totiž legitimní obava, že ázerbájdžánská strana vysílá na zahraniční občanská fóra a konference zástupce svých bezpečnostních složek. Jistá malá radikální část společnosti by pak mohla takovou osobu pomlouvat a osočovat ze spolčování a špionáže, nikdy to však nepřeroste do skutečného obtěžování nebo násilí. Ke změně tohoto stavu nedošlo ani po vojenském konfliktu v roce 2020.

22. Žalobci zpochybnili důkazní hodnotu daného dokumentu, namítli, že jej nelze považovat za zprávu o zemi původu ve smyslu § 23c písm. c) zákona o azylu. Krajský soud této námítce nepřisvědčil. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zejména *„přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště“*. Z citovaného ustanovení tak neplynou žádné požadavky, které by předmětná zpráva nesplňovala.
23. Z judikatury Nejvyššího správního soudu zároveň vyplývá, že *„při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“* (viz např. rozsudky ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, a ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81). Z citované judikatury však dle názoru krajského soudu nelze dovozovat, že by informaci, která vykazuje částečný deficit v některém z těchto požadavků, nebylo vůbec možné považovat za zprávu o zemi původu a použít ji jako podklad pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 23c písm. c) zákona o azylu. Žalobci konkrétně vytýkají předmětné informaci MZV ČR, že není ozdrojovaná a že neexistuje žádná metodika pro zpracování těchto informací. Obdobnou výhradu by však bylo možné uplatnit i vůči zprávám o zemích původu zpracovávaným například některými nevládními organizacemi, z nichž žalovaný i správní soudy běžně vycházejí. Krajský soud souhlasí s žalobci, že by bylo ideální, kdyby informace zpracovávané MZV ČR byly ozdrojovány. Považuje to však pouze za dílčí nedostatek těchto zpráv, který mírně snižuje jejich vypovídací hodnotu. To může mít význam zejména tehdy, pokud existuje kolize mezi skutečnostmi plynoucími z takové neozdrojované zprávy a z jiných shromážděných podkladů. Neznamená to však, že neozdrojované zprávy nejsou vůbec použitelné jako zprávy o zemi původu.
24. Nutno dodat, že žalobci neuplatnili žádné námítky, kterými by konkrétně rozporovali skutečnosti plynoucí z předmětné zprávy MZV ČR. Nepoukázali ani na žádné zdroje či materiály, které by tyto skutečnosti zpochybňovaly. Za těchto okolností soud nevidí důvod nepovažovat danou zprávu za relevantní zprávu o zemi původu.
25. Krajský soud zároveň souhlasí s věcným hodnocením, k němuž žalovaný dospěl na základě shromážděných podkladů. Žalobci tedy nesplňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
26. Z žalobci uváděných skutečností nijak neplyne, že by byli v zemi jejich původu

pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Ostatně žalobci nic takového nenamítají ani v žalobě, jejich žalobní námitky směřují k tomu, že mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) téhož zákona.

27. Pokud jde o obavy žalobců z pronásledování z důvodu jejich původu, pak je nutné uvést, že žalobci již v minulosti čelili pro svůj původ urážkám a žalobce a) dokonce i fyzickým útokům. Nicméně posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování má prospektivní povahu, je tedy třeba zkoumat potencialitu pronásledování v budoucnu, po případném návratu žadatele o mezinárodní ochranu do země původu. Při tom je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická [viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 – 112, a ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 – 87; EASO: *Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*, 2016, str. 82-83]. Podle čl. 9 odst. 1 tzv. kvalifikační směrnice [tj. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (přepracované znění)] pak je pronásledováním jednání, které je „a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a).“
28. Krajský soud neshledal, že je v případě žalobců přiměřeně pravděpodobné, že se případy násilí, kterému čelili, budou opakovat a případně dále zintenzivňovat. Ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným vyplývá, že Arméni pocházející z Ázerbájdžánu nejsou nijak pronásledováni ze strany arménských státních orgánů. Nečelí ani žádnému systematickému pronásledování ze strany arménské společnosti, čelí nanejvýše určitým potížím při hledání zaměstnání či bydlení apod. Pokud přece jen dochází k případům, kdy je vůči nim projevována zášť, pak se jedná o ojedinělé incidenty. Soud je názoru, že tak tomu bylo i v případě žalobců. Navíc žalobci mají reálnou možnost usilovat o ochranu v zemi původu, pokud by se snad tyto incidenty měly opakovat. V Arménii se obecně lze obrátit na policii v případě, že soukromá osoba má konflikt s jinou osobou, a z ničeho neplyne, že by tato možnost byla upírána osobám pocházejícím z Ázerbájdžánu. Ostatně žalobci se již v minulosti obraceli na policii a ta na jejich podněty reagovala, jak správně uvedl žalovaný. Soud souhlasí s žalovaným, že pokud žalobci čelili i poté dalším útokům, měli se opětovně obrátit na arménskou policii, nikoliv uprchnout ze země a žádat o mezinárodní ochranu v ČR.
29. Pokud jde o možnost vnitřního přesídlení, soud přisvědčuje žalobcům, že to by podle všeho bylo obtížně proveditelné, a to již jen z důvodu nedostupnosti bydlení. Nicméně tato dílčí korekce závěrů žalovaného nemůže nic změnit na tom, že soud nepovažuje za přiměřeně pravděpodobné, že by žalobcům po jejich případném návratu do Arménie hrozilo pronásledování z důvodu jejich příslušnosti k určité sociální skupině.
30. Žalobci se dále dovolávali udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Při posuzování, zda žadateli hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, se používá

tzv. test „reálného nebezpečí“. Standard používaný při tomto testu je pak vůči žadateli o mezinárodní ochranu přísnější než standard aplikovaný při testu „přiměřené pravděpodobnosti“; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82). Krajský soud připomíná, že nepovažuje za přiměřeně pravděpodobné, že by žalobcům po případném návratu do Arménie hrozilo pronásledování z důvodu jejich původu, tím spíše nemůže být v tomto případě naplněn ani standard používaný při testu „reálného nebezpečí“.

31. Důvodem pro udělení doplňkové ochrany žalobcům nemůže být ani eskalace konfliktu o Náhorní Karabach, k níž došlo v roce 2020. Soud již ve svém předchozím rozsudku v této věci konstatoval, že tyto ozbrojené střety mezi Arménií a Ázerbájdžánem byly nejintenzivnější od 90. let 20. století, kdy mezi uvedenými zeměmi proběhla válka, boje byly nicméně omezeny na území Náhorního Karabachu a jeho bezprostřední okolí. Ambicí Ázerbájdžánu zjevně bylo obsazení tohoto území, které si nárokuje, nic nesvědčí tomu, že by se boje měly rozšířit i na samotné území Arménie.
32. Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný správně rozhodl, že žalobci nesplňují zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobci jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 8. prosince 2021

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce